

skuelse, at der dør findes Mulighed for en Kompensation for, hvad der kunde slaas af paa de indirekte Skatter.

Som jeg sagde før, er det med Sindsro, vi tager mod Drillerierne med Hensyn til Forlystelsesskatten, men i og for sig er vi ikke glade ved den, og dersom vi paa nogen Maade kan slippe for den, vil vort Parti vistnok med største Fornøjelse gaa med dertil, naar der anvises Kompensation derfor, og der er aldeles ingen Tvivl om, hvad ogsaa de ved, der forsøger at drille dermed, at Finansministeren — han sagde det jo for Resten ogsaa ved Forelæggelsen — staa ganske paa samme Maade som det øvrige Parti.

Jeg ønsker at gøre nogle enkelte Bemærkninger om Luksussskat og Luksusafgifter i al Almindelighed i Anledning af de to forelagte Love. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at jeg i alt Fald i Udvalget vil søge at faa Nyttekørselen og Lastautomobiler frigivet, og med Hensyn til Lystfartøjer vil jeg ligesom det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) være med til at forhandle om, hvorvidt den Grænse nedefter, der er foreslaaet, er den rette. Ligeledes giver jeg det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen Ret i, at vi maa vogte os vel for, at ikke Forhøjelsen af Skatten paa Motorvogne bliver en Forhøjelse af Beskyttelsen for den hjemlige Fabrikation. Men med Hensyn til Luksusbeskatning i al Almindelighed vil jeg gerne sige følgende. Jeg tror, at mit Parti, ligesom jeg, kan sige aabenhjertigt, at nogen Sympati for det Luksusforbrug, som paa en efter min Mening ganske uansvarlig Maade breder sig i Hovedstaden og i de store Byer, huser ingen af os. Nogen Beundring for, at det Befordrings-tøj, der tidligere var en Jumbe med en Pony, bliver til en Park af Automobiler, nærer vi ikke. Men det, der for os er det tvivlsomme, er det, om Beskatningen er den rette Vej til at faa Bugt med dette Luksusforbrug, som det af nationaløkonomiske og produktive Grunde er ønskeligt at faa Bugt med. Det er et Spørgsmaal, om Produktionsomkostningerne i Øjeblikket — og det gælder jo ikke blot i Danmark, men over hele Verden — ikke overstiger Produktionens virkelige Udbytteværdi. Derimod er det ganske utvivlsomt, at Varerne gennem de forskellige Arter af Prisforfalskning, som vi i Rigsdagen har haft megen Anledning til ogsaa for vort lille Vedkommende at beskæftige os med, i Indkøbspris langt overstiger den virkelige økonomiske og produktive Værdi, Varerne har. Det vil med andre Ord sige, at de Penge, der cirkulerer, i en væsent-

lig Grad er Blaar, der cirkulerer i Emballage af Papir, og det er forsvarligt, at saa store Dele som muligt af disse Penge, som kastes ud til Luksus, uden at forøge de virkelige Værdier, unddrages de Kredses Disposition, der benytter dem til Luksusforbrug. Det er Vejen, og det er ogsaa derfor, vort Parti stadig har holdt paa den direkte Beskatning som den rette Vej. Langt hellere direkte Beskatning af de Summer, over hvilke der disponeres til uproduktivt Forbrug, end, naar de er benyttede til Luksusforbrug, saa at beskatte dette. Den direkte Beskatning er efter vor Anskuelse Vejen. Der skal skæres af i Toppen, den Del af Indtægten, der paa uforsvarlig Maade benyttes til Luksusforbrug. Jeg benyttede det Udtryk, forrige Gang jeg var Ordfører for Skattelovene, at ingen har Krav paa at komme ud af den Situation, vi har staaet i i de sidste 5 Aar, gunstigere stillet, end han gik ind i den, og i Dag vil jeg gerne føje til, at de, som i dette Land — og det er, efter alt, hvad vi kan se af Pressen, et Fællestræk over hele Verden, men vi har jo kun med vort eget at gøre — gennem disse Aaringer har samlet til Bunke i Toppen, og som ikke har forstaaet, at dette medfører en Forpligtelse til at forøge Produktionen og det produktive Forbrug, men som udfolder en Luksus, der i Virkeligheden er ud over al Forsvarlighed, de maa unddrages Dispositionen over disse Beløb gennem Beskatning. Vi har den Forpligtelse efter min Mening og vist efter alles Mening at sørge for, at man ikke skærer i det produktive. Men selv om vi ikke gør det — og det er der jo ogsaa fra alle Sider gjort de største Anstrengelser for ikke at komme til at gøre under denne Tid —, kan vi godt paa mange Steder komme ret langt stærkere frem, end vi er, og endog end der er foreslaaet. Det skal heller ikke skjules, at vi gaar her som i mange andre Lande en Tid i Møde, hvor Arbejdsvillien og Arbejdsmodet maa genopbygges sammen med Produktionens Styrke. Der er til at hidføre dette sket en Bedring i den haandsarbejdende, kropsarbejdende Befolknings Vilkaar. Denne Del af Befolkningen kan ikke afvise at skatte efter de Sæts, som deres nye Indkomster forpligter dem til, og som den øvrige Befolkning har maattet. Over dem findes der et bredt Bælte af Befolkningen, som har haft Tilbagegang og har lidt Savn, og som det er Samfundets Forpligtelse at gengive Arbejdsvillie og Arbejdsmod ved at stille dem bedre. Over dem igen findes saa den Del af Befolkningen, som har haft den store Skumning af Fløden; det er dør, der er noget at tage, det er dør,